

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

6.1 สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาการใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และคำลงท้ายบอกความรู้สึก ของนิสิต คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยศึกษาแยกตามเพศซึ่งแบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มเพศชาย เพศหญิง และเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง ทั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งเน้นศึกษาการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงเป็นหลัก ดังนั้นจึงขอกล่าวถึงผลการวิเคราะห์ของคนกลุ่มนี้เป็นสำคัญ โดยสรุปได้ว่าการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงปรากฏทั้งคำบอกเพศชายและคำบอกเพศหญิง แต่โดยส่วนใหญ่แล้วปรากฏคำบอกเพศชาย ดังนั้นถึงแม้ที่จริงแล้วเป็นเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง แต่คนกลุ่มนี้ก็ยังคงรักษาความเป็นเพศชายเอาไว้มากกว่าที่จะรับเอาความเป็นเพศหญิงมา ผลเช่นนี้อาจเป็นเพราะ งานวิจัยนี้กำหนดให้ใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายกับพ่อแม่และครู เป็นสถานภาพระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ ซึ่งอาจมีอิทธิพลทำให้เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงจำต้องเก็บกอดความต้องการของจิตใจเอาไว้ นอกจากนี้ยังมีข้อสรุปอื่นอีกได้แก่

6.1.1 คำสรรพนามและคำลงท้ายที่พบในงานวิจัยนี้จำแนกออกได้เป็น 3 ประเภท คือ

คำสรรพนามบอกเพศชาย ได้แก่ ผม

คำสรรพนามบอกเพศหญิง ได้แก่ หนู ดิฉัน น้อง เรา เค้า เขา

คำสรรพนามไม่บอกเพศ ได้แก่ ลูก ชื่อ

คำลงท้ายบอกเพศชาย ได้แก่ ครับ

คำลงท้ายบอกเพศหญิง ได้แก่ ค่ะ ค๊ะ ขา จ๊ะ จำ ฮะ

คำลงท้ายไม่บอกเพศ ได้แก่ ฮะ ทอดเสีียง ไม่ใช้

6.1.2 กลุ่มเพศชาย เพศหญิง และเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง มีการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายต่างกัน โดยเพศชายใช้คำสรรพนามบอกเพศชาย ได้แก่ ผม และใช้คำลงท้ายบอกเพศชาย ได้แก่ ครับ เพศหญิงใช้คำสรรพนามบอกเพศหญิง ได้แก่ หนู ดิฉัน และใช้คำลงท้ายบอกเพศหญิง ได้แก่ ค่ะ ค๊ะ ขา จ๊ะ ฮะ และเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้ทั้งคำสรรพนาม

และคำลงท้ายบอกเพศชายและเพศหญิง โดยใช้คำสรรพนาม ผม หนู และคำลงท้าย ครับ ค่ะ นอกจากนี้ทั้ง 3 กลุ่มมีการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายไม่บอกเพศอยู่ด้วย โดยกลุ่มที่พบว่าใช้คำไม่บอกเพศมากที่สุดคือกลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง

6.1.3 ปัจจัยที่มีผลต่อการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายของกลุ่มเพศชาย เพศหญิง และเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง คือ บทบาทของผู้พูดและผู้ฟังที่สัมพันธ์กัน ความสนิทสนมระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง แต่ไม่พบว่า เพศของผู้ฟังมีผลต่อการเลือกใช้คำสรรพนามและคำลงท้าย

6.1.3.1 บทบาทของผู้พูดและผู้ฟังที่สัมพันธ์กัน มีอิทธิพลทำให้กลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงซึ่งใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศชายเมื่อพูดกับครู แต่ใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายไม่บอกเพศเมื่อพูดกับพ่อแม่ และทำให้เพศชายและเพศหญิงปรากฏใช้คำไม่บอกเพศมากขึ้นเมื่อพูดกับพ่อแม่ แสดงว่า บทบาทระหว่างผู้พูดและผู้ฟังมีอิทธิพลทำให้เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้ภาษาที่ไม่เป็นทางการ และเพื่อกลบเกลื่อนความเบี่ยงเบนทางเพศ กล่าวคือแทนที่จะใช้คำบอกเพศชายกลับใช้คำไม่บอกเพศแทน และทำให้เพศชายและเพศหญิงใช้ภาษาที่เป็นทางการน้อยลง

6.1.3.2 ความสนิทสนมทำให้เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศหญิง โดยพบว่า เมื่อพูดกับครูที่สนิทปรากฏคำสรรพนามและคำลงท้ายบอกเพศหญิง ในขณะที่เมื่อพูดกับครูที่ไม่สนิทไม่ปรากฏคำบอกเพศหญิงเลย ส่วนในกลุ่มเพศชายและเพศหญิงพบว่า ความสนิทสนมทำให้ใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายไม่บอกเพศมากขึ้น

6.1.4 บุคคลที่เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงให้ความสนิทสนมมากที่สุด คือ แม่ รองลงมาคือ เพื่อน พ่อ และครู ตามลำดับ ในขณะที่กลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิงจะสนิทกับ แม่ มากที่สุด รองลงมา คือ พ่อ เพื่อน และ ครู

6.2 อภิปรายผล

6.2.1 การที่เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง ใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายทั้งบอกเพศชายและเพศหญิง เพราะมีลักษณะของ 2 เพศอยู่ในตัว ร่างกายบ่งบอกความเป็นเพศชาย แต่จิตใจกลับต้องการเป็นเพศหญิง ลักษณะของความขัดแย้งนี้เองที่ส่งผลให้เกิดการเลือกใช้คำบอกเพศชายและคำบอกเพศหญิงในสถานการณ์ต่างๆ โดยทั่วไปแล้วพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศยังไม่เป็นที่ยอมรับในสังคมไทยส่วนใหญ่ ทำให้คนกลุ่มนี้จำเป็นต้องปกปิดซ่อนเร้นความต้องการของจิตใจไว้

แต่เมื่อพูดกับพ่อแม่ ซึ่งเป็นคนในครอบครัวเดียวกันหรือพูดกับผู้ที่ใกล้ชิดสนิทสนม จึงเกิดความรู้สึกไว้วางใจ เชื่อถือเพียงพอที่จะทำให้เปิดเผยความต้องการของจิตใจออกมา

6.2.2 เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง เป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ ที่โดยทั่วไปแล้วในสังคมไทยยังไม่เป็นที่ยอมรับว่าเป็นสิ่งถูกต้องดีงาม ทั้งยังถูกมองว่าเป็นค่านิยมที่ผิดแปลกธรรมชาติ และตัวของผู้ที่พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศเอง บางคนก็ยังไม่มีความมั่นใจเพียงพอที่จะแสดงความเบี่ยงเบนทางเพศออกมาอย่างเปิดเผย แต่ก็เป็นที่สังเกตได้จากกรีธาท่าทาง การแต่งกาย ที่แสดงออกถึงลักษณะของเพศหญิง นอกจากนี้การใช้ภาษา หรือคำพูดบางคำที่ใช้ก็เป็นสิ่งหนึ่งที่สามารถแสดงให้เห็นถึงลักษณะของเพศที่เบี่ยงเบนไป ซึ่งบางครั้งจะปรากฏออกมาโดยไม่รู้ตัว บ่อยครั้งที่เราพบว่า บุคคลที่มีกรีธาท่าทางจนทำให้เราคิดว่า เขาเป็นชายแท้ทั้งกายและใจนั้น แต่เมื่อได้พูดคุยด้วยแล้วจึงรู้ว่าไม่ได้เป็นดังเช่นที่เราคาดคิดไว้ แต่กลับมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศที่ปรากฏออกมาให้เห็นได้จากการใช้ภาษา

6.2.3 เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง ซึ่งเรามักจะคิดว่านอกจากรูปร่างที่แสดงเพศชายแล้ว ลักษณะอื่นๆก็ควรจะโน้มเอียงไปในลักษณะที่แสดงความเป็นเพศหญิง เช่น เรื่องของคำพูด หรือการใช้ภาษา แต่โดยแท้ที่จริงแล้วคนกลุ่มนี้ก็ยังยึดถือลักษณะของเพศชายเอาไว้ จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ถึงอย่างไรโดยสภาพทั่วไปแล้ว เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงเลือกใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายเพื่อบ่งบอกความเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง แต่ความเป็นเพศหญิงนั้นจะถูกแสดงออกมาในกรณีเฉพาะเท่านั้น เช่น เมื่อพูดกับผู้ที่สนิท เป็นต้น

6.2.4 จากการเก็บข้อมูลโดยการใช้แบบสอบถามนั้น มีทั้งข้อดีและข้อด้อย ข้อดี คือ เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้กรอกแบบสอบถามได้กรอกข้อความตามความเป็นจริง โดยเฉพาะในเรื่องเพศของผู้พูด ซึ่งเป็นปัจจัยที่เป็นหัวใจสำคัญของงานวิจัยนี้ ทำให้ได้ข้อมูลที่แท้จริง ผู้กรอกแบบสอบถามไม่จำเป็นต้องปกปิดเพศของตัวเอง เนื่องจากความเชื่ออาสที่จะมีคนรู้ว่า ตนเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ แต่แบบสอบถามก็มีข้อด้อยคือ คำถามที่กำหนดไม่สมบูรณ์พอ เช่น การกำหนดรูปแปรของคำสรรพนามและคำลงท้ายให้เลือกตอบอาจทำให้ไม่ครอบคลุมคำสรรพนามและคำลงท้ายที่มีใช้ทั้งหมดได้หรือควรมีการกำหนดสถานการณ์การใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายให้ชัดเจนเช่นว่า ปรากฏใช้ในประโยคบอกเล่า หรือคำถาม เป็นต้น

6.2.5 ตามความเป็นจริงในสังคมไทยเรา เพศชายอาจใช้ภาษาบอกเพศหญิงได้ โดยส่วนใหญ่จะพบเพศชายต้องการแสดงความรัก ความอ่อนโยน ความสนิทสนมเป็นพิเศษ และ

มักปรากฏเมื่อเพศชายพูดกับเพศหญิงผู้เป็นที่รัก พ่อพูดกับลูก ลูกพูดกับแม่ สามีพูดกับภรรยา ผู้ใหญ่พูดกับเด็ก เป็นต้น แต่ในงานวิจัยนี้กำหนดให้ผู้หญิงเป็นพ่อแม่ ครูชาย และครูหญิงดังนั้นไม่อาจกล่าวได้ว่า การที่เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้คำสรรพนามบอกเพศหญิงกับครูโดยเฉพาะกับครูชายนั้น เนื่องมาจากเหตุผลข้างต้น แต่อาจเป็นเพราะมีความรู้สึกเป็นเพศหญิงฝังอยู่ในจิตใจ

6.3 ข้อเสนอแนะ

เนื่องจากผู้วิจัยศึกษาการใช้ภาษาของกลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงเปรียบเทียบกับกลุ่มเพศชายและเพศหญิง โดยศึกษาจากนิสิตทุกชั้นปี คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และศึกษาโดยใช้ตัวแปรภาษาคือ คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และคำลงท้ายบอกความสุภาพเท่านั้น ผู้วิจัยคิดว่ายังมีจุดน่าสนใจศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องนี้ ซึ่งผู้วิจัยขอเสนอแนะ ดังนี้

6.3.1 ศึกษาเพิ่มเติมกับกลุ่มประชากรอื่นๆ โดยอาจศึกษาแยกตามกลุ่ม อาชีพ หรือ อายุ เป็นต้น ผลที่ได้อาจจะแสดงให้เห็นว่า ในแต่ละกลุ่มประชากรนั้นมีบุคคลที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศมากน้อยเพียงใด และมีปัจจัยใดบ้างที่มีอิทธิพลต่อการเปิดเผยพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศของบุคคลเหล่านั้น

6.3.2 ศึกษาเพิ่มเติมโดยวิธีการเก็บข้อมูลที่ไม่ใช่การใช้แบบสอบถาม โดยอาจใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเป็นกันเอง หรือ ใช้การบันทึกเทปบทสนทนาแบบไม่รู้ตัว หรือเก็บข้อมูลจากบทภาพยนตร์ โทรทัศน์ ข้อมูลที่ได้อาจจะสะท้อนให้เห็นว่า นอกเหนือจากคำสรรพนามและคำลงท้ายแล้ว การแสดงความเป็นเพศหญิงของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงอาจปรากฏออกมาในรูปแบบการใช้ภาษาในลักษณะอื่นๆอีก

6.3.3 จากผลการวิจัยนี้ เป็นที่ทราบแล้วว่า ความสนิทสนมมีอิทธิพลสำคัญต่อการใช้คำสรรพนามและคำลงท้าย บ่งบอกความเป็นเพศหญิง และผู้ที่เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงให้ความสนิทสนมมากที่สุด คือ แม่ เพื่อน พ่อ และ ครู ตามลำดับ จึงเป็นที่น่าสนใจศึกษาเพิ่มเติมว่า ระหว่าง แม่ เพื่อน พ่อ และ ครู นั้น กลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้ภาษากับบุคคลเหล่านั้น เหมือนหรือต่างกันอย่างไร และเปิดเผยความต้องการเป็นเพศหญิงออกมาในลักษณะใดบ้าง และกับใครมากที่สุด

6.3.4 นอกจากกลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงแล้ว พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศอีกลักษณะหนึ่งคือ เพศหญิงที่มีจิตใจเป็นชาย จึงน่าสนใจที่จะศึกษาเพิ่มเติมถึงการใช้ภาษาของคนกลุ่มนี้ เพื่อเปรียบเทียบกับเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง ว่าจะมีลักษณะที่สอดคล้องกันหรือไม่ อย่างไร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY